

IZ NOVE AVSTRIJSKE LIRIKE

POSLEDNJI

Michael Guttenbrunner

Prihaja noč z dežjem. Nikogar ni,
da prepoteno zglavje mu vzravna,
in vsem je skrito, da je konec z njim.
Ni sonce mu svetilo. In resnično
bilo je, kar izvedel ni nikdâr.
Le leščerba bilà je, kar se je sonce zdelo.
Ne more zdaj si žeje ugasiti
in róke ni, da muko ublaži.

PRIJATELJ

Michael Guttenbrunner

Sled njegova drži skozi sneg
v trstjè in navzdol v vodo.
Temnó razcveteni gozd
ozarja mu blagi obraz.
Pozna ga nihče; z vetrom njegovo
ime prišušti, odšušti;
k luči ne zvabi ga klic noben,
ko pa znoči se, je blizu nam.
Roké so mu rdeče ko mak
in nohte ima veveričje.
Orehe, ki bog mu jih daje,
stáre, a jedrca drugim razda.
Živí od krvi, ki jo vidi,
ko šibki mogočnikov bič
kot žezlo nebeško poljublja;
pred lovci ga nič ni strah.
Nihče ne ve, ne kakšne besede
prebira v mežikanju listja
in rož z begotnim pogledom,
ne kakšni mu psalmi zvenijo iz skal.